

допуша мисълта, че тия пжтища може да бждатъ изопачени и възпрѣни: то е невъзможно.

А когато сме приканени и сметръгнали въ божевствия пжтъ, трѣбва да имаме оная проста вѣра, която иматъ дѣцата, и да избѣгваме недостатъци като посочения въ слѣдния разказъ. Въ Англия единъ великъ художникъ искалъ да изрисува картина, въ която да изобрази крайната бѣднотия. Съ дни и мѣсеци обикалялъ той Лондонъ, за да намѣри субектъ, който да подхожда на идеята. Намира най-послѣ едно дѣте окжсано, което му прилегнало на сърцето, и си казва: „Ето лицето, което ще послужи за създаване на картината!“ Приближава се до него, дава му своята картичка съ адреса и му казва: „Елате слѣдъ четири дена, има да Ви говоря нѣщо“. Това дѣте, като вижда човѣка тѣй облѣченъ, думаси: „Какъ ще отида при него така, почти изпокжсано“, и отива при познати да се пооблѣче и се прѣдстави, както се прѣдставятъ на царетѣ; намира дрехи, облича се и отива у живописеца. „Кой сте Вие?“ попиталъ го художникътъ. — „Азъ съмъ еди-кой“. — „Я си вървете! Ако искахъ такива, облѣчени, има ги съ хиляди. Вие ми трѣбвахте тѣй, както Ви видѣхъ тогава“. И ние, когато Небето ни покани на работа, искаме да се облѣчемъ. Обаче, силата не е въ нашитѣ дрехи, шапки, ржкавици и чепичета, нито въ якитѣ, вратовръзкитѣ и часовниците — тѣ не съставятъ нищо важно; силата е въ нашия умъ, въ нашето сърце, въ благороднитѣ пориви и стремежи да правимъ добро. Когато имаме тия нѣща, другитѣ сами по себе, на свое врѣме, ще дойдатъ. Нима, когато отидемъ на Небето, трѣбва да си вземемъ дрехитѣ отъ тукъ? Господь,